

mnernes Byrde. Jeg tror derfor, at vi alle let kunde blive enige om, at Kommunerne have denne Trang, og selv om de Beregninger, som den højtærede Indenrigsminister fremkom med i Gaar, hvorefter Alderdomsloven skulde have lettet Fattigbyrden for Kommunerne, ere rigtige, er Trangen dog alligevel til Stede. Jeg er for øvrigt enig med min ærede Sidemand til venstre (Breinholt-Vandborg) i, at disse Beregninger vistnok næppe holde Stik, og jeg kan i denne Henseende slutte mig til de Bemærkninger, han gjorde, og de Momenter, som han fremdrog. Jeg vilde derfor have foretrukket, om disse 200,000 Kr. vare givne Kommunerne paa en særlig Lov. Man har jo tidligere gjort noget lignende. Alderdomsforsørgelsesloven fastsætter i sin § 9, at der i Finansaarene 1891—92 til 1894—95 kunde tilskydes 1 Mill. Kr. aarlig, og da denne Million Kr. ikke slog til, har man tidligere forhøjet Bidragene, først i 1894 med 400,000 Kr. og siden i 1895 med 600,000 Kr. Men jeg har forstaaet den højtærede Finansminister saaledes, at han ikke ønskede denne Bevilling paa en særlig Lov i Aar af Hensyn til, at han til næste Aar vilde fremkomme med Forslag til en Revision af hele Alderdomsunderstøttelsesloven; og jeg maa være ganske enig med den højtærede Finansminister i, at dette er der i og for sig langt større Trang til end til disse 200,000 Kr. Jeg er nemlig ganske uenig med det ærede Medlem for 10de Kreds (Bojsen) om Lovens Godhed; jeg finder, at det er en slet Lov. Den er ganske vist baseret paa en human Tanke, men det er en Lov, som opfordrer Arbejderne til saa liden Sparsommelighed som muligt. Loven sætter ligefrem en Præmie paa, at Arbejderen i sit 60de Aar skal være omtrent blottet for Eksistensmidler; og denne Lov har ude paa Landet forringet vore Arbejderes Arbejdskraft, saaledes at man nu kan sige, at de næsten alle sammen ere udslidte, naar de ere 60 Aar; der er næsten ingen af dem, som kan bestille noget efter sit 60de Aar, og det har Loven bidraget til. Jeg mener derfor, at en Revision af Loven vil være i høj Grad ønskelig, og at der er stærk Trang til den. Men det forekommer mig, at denne Revision ikke vil være let at faa gennemført, og jeg er derfor bange for, at naar disse 200,000 Kr. skulde kobles sammen med Revisionen af Loven, ville Kommunerne maaske komme til at miste dette Beløb i nogle eller i alt Fald i et enkelt Aar. Paa den anden Side gøres det

aldeles ikke fornødent, for at Kommunerne kunne faa disse 200,000 Kr., enten at sætte dem op paa Finansloven — hvad jeg er imod — eller nu at give dem paa en særlig Lov, hvad den højtærede Finansminister jo ikke ønsker. Der er nemlig til næste Aar god Tid til, at Kommunerne alligevel kunne faa dette Beløb, idet Beregningerne over Understøttelserne ifølge Alderdomsforsørgelsesloven først gøres i Januar Maaned, og der er altsaa Tiden fra Oktober til Januar, hvor der kan tages Bestemmelse med Hensyn til denne Sag. Og jeg har egentlig ogsaa forstaaet den højtærede Finansministers Udtalelser saaledes, at det slet ikke var hans Mening, at Kommunerne skulde gaa glip af disse 200,000 Kr. eller i det hele taget gaa glip af Halvdelen af Alderdomsunderstøttelsesudgifterne; men jeg har bedt om Ordet nærmest for at faa min Forstaaelse af den højtærede Finansministers Udtalelser gjort tydeligere. Min Forstaaelse af den højtærede Finansministers Mening er altsaa den, at selv om Revisionen skulde trække længere ud, skulde Kommunerne dog ikke lide noget Tab, idet det egentlig var alles Mening, den Gang Loven udkom, at Kommunerne skulde have Halvdelen af deres Udgifter til Alderdomsunderstøttelse dækket af Statskassen.

la Cour: Naar jeg tager Ordet her, er det for at tale lidt om de Tillæg, som ere givne til de lavere lønnede i Samfundet. Som vi vide, har Folketinget sat sig til Opgave at hæve deres Løn, og vi se, at Postbudene ere blevne forsynede med et Lønningstillæg, og det samme er egentlig sket for Underkorporalernes og de meniges Vedkommende. Men det forekommer mig, at det Lønningstillæg, som man har givet Underkorporalerne og de menige, er vel lavt. Vi have jo længe indrømmet, at den Løn, som bliver ydet Soldaten, naar han bliver indkaldt, er ligefrem aldeles utilstrækkelig for ham til at klare sig med. Vi vide jo saa godt, at har han lidt privat Formue, førend han bliver indkaldt som Soldat, saa gaar den eller i alt Fald en Del af den med, og har han intet, saa maa i Reglen Eorældre eller Frænder hjælpe ham med Penge, for at han kan komme over Soldatertiden. Forholdet med Hensyn til Soldatertjenesten er nu et andet, end det var tidligere. Vel have vi endnu almindelig Værnepligt, men vi vide jo meget godt, at det er ikke alle de vaabenføre Mænd, som nu blive indkaldte til at værne Landet; og der bliver selvfølgelig